

BÖLÜM 1

YENİDEN İNŞA ZAMANI

Güneşin ağaç dalları arasından sızdığı, havaninsa kuş sesleriyle dolu olduğu bir gün Hayalet, Chipenden'deki bahçesinde bir ağaç kütüğünün üzerinde oturuyordu. Mayıs ayının sonlarına doğru ılık bir bahar sabahıydı; Eyalet'te hava bundan daha iyi olmazdı. İşler iyiye gidiyor gibiydi. Otların üzerine oturmuş, iştahla kahvaltımı mideye indirirken Hayalet kendi kendine gülümseyerek ve uzun zaman sonra ilk kez hayatından memnun bir halde eve doğru bakıyordu.

Evin oradan testere sesleri geliyordu; havadaki talaş kokusunu alabiliyordum. Ustamın evi çatıdan başlayarak onarılıyordu. Düşman askerleri tarafından yakılmıştı, ama artık Eyalet'teki savaş sona erdiğinden evi yeniden inşa ederek bir Hayalet ve çırağının yapması gerektiği gibi Karanlık'a ait yaratıklarla –öçüler, hortlaklar, cadılar...– mücadeleye dönmemiz gerekiyordu.

“Alice'in neden bir şey söylemeden gittiğini anlamıyorum,” diye yakındım Hayalet'e. “Bu hiç onun yapacağı bir şey değil. Özellikle de yakında en az birkaç gün sürecek bir yolculuğa çıkacağımızı biliyorken.”

Arkadaşım Alice üç gece önce ortadan kaybolmuştu. Onunla bahçede konuşuyordum ve hemen geri döneceğini belirterek Hayalet'e bir şey söylemek için kısa süreliğine yanından ayrılmıştım. Döndüğümde gitmişti. Önce fazla endişelenmedim, ama sonra akşam yemeğine de gelmedi ve onu bir daha görmedim.

Hayalet iç geçirdi. “Bunu fazla dert etme ama bir daha geri dönmek üzere gitmiş olabilir. Ne de olsa şu kan kabı yüzünden uzun süredir birbirinize bağımlıydınız. Şimdi istediğini yapmakta özgür. Ve Karanlık'a sürüklenip orada uzun süre kaldığı için o artık farklı bir insan.”

Ustamın sözleri acı vericiydi. Alice'in bize yıllardır yardım ediyor olmasına rağmen ona hâlâ güvenmiyordu. Ne de olsa o Pendle'da doğmuş ve iki yıl boyunca bir cadı olarak yetiştirilmişti; onun bu şekilde çekip gitmesi John Gregory'yi mutlu ederdi. Yunanistan'da olduğumuz dönemde Alice, Şeytan'ı uzak tutmak için bir kan kabı hazırlamıştı; aksi takdirde her ikimiz de Karanlık'a sürüklenecektik. Şimdiyse artık buna ihtiyaç yoktu. Şeytan'ı bağlayıp kafasını kesmiştik. Kafa, Katil Cadı Grimalkin'in elindeydi. O da Şeytan'ın hizmetkârlarından kaçıyordu. Şeytan, bedeninin iki yarısı tekrar bir araya gelecek olursa özgür kalırdı ve işte o zaman intikamını korkunç bir şekilde alırdı. Bunun sonuçları yalnızca Eyalet için değil tüm dünya ve ötesi için bile dehşet verici olurdu; yeni bir karanlık çağ başlardı. Ama onu sonsuza dek yok etmenin yolunu buluncaya dek biraz vakit kazanmıştık.

Beni en çok yaralayan da ustamın son sözleri oldu. Şeytan, Alice'i Karanlık'a kaçırmıştı; geri döndüğünde Alice'te büyük değişiklikler olmuştu. Saçları bembeyazdı: Bu yalnızca fiziksel bir değişiklikti ama ben ruhunun da zarar görmüş olabileceğinden, Karanlık'a yaklaşabileceğinden korkuyordum. Alice de aynı endişeyi hissetmişti. Belki de asla geri dönmeyecekti? Belki de artık bir hayaletin çırağının yakınında olamazdı? Dört yıl boyunca her türlü tehlikeye birlikte göğüs gerdikten sonra yakın dost olmuştuk ve bu şekilde birbirimizden uzaklaşmamız bana acı veriyordu. Küçüklüğümde babamın bana anlattığı bir şeyi anımsadım. Her ne kadar sıradan bir çiftçi olsa da babam, son derece bilge biriydi ve büyürken bana hayata dair pek çok şey öğretti.

“Dinle Tom,” demişti bir keresinde, “dünyada her şeyin durmaksızın değiştiğini kabul etmelisin. Hiçbir şey sonsuza dek aynı kalmaz. Bununla yaşamaya alışmalıyız.”

Haklıydı: Evimde ailemle mutlu bir hayat sürüyordum. Şimdiyse annem de, babam da ölmüştü ve bir daha asla o hayata geri dönemezdim. Alice'le aramızdaki dostluğun da sona ermediğine inanmak istiyordum.

“Şu Todmorden nasıl bir yer?” diye sordum konuyu değiştirerek. Ustamla Alice hakkında tartışmanın anlamı yoktu.

“Daha önce hiç oraya gitmemiştim evlat, ama yine de hakkında bir şeyler biliyorum. Todmorden, Eyalet'in Calder Nehri'yle belirlenen doğu sınırını kaplıyor. Yani kasabanın yarısı Eyalet sınırlarında, yarısıysa sınırın ötesinde.

Nehrin öte yakasındaki halkın çok farklı gelenek ve görenekleri olsa gerek. Geçtiğimiz iki yıl içinde epey seyahat ettik; önce Yunanistan'a, ardından Mona Adası'na ve son olarak da İrlanda'ya gittik. Bu toprakların her biri, karşımıza aşmamız gereken yeni sorunlar ve güçlükler çıkardı. Yeni hedefimizin evimize yakın olması tehlike olmadığı anlamına gelmiyor.”

Hayaletin kütüphanesi yangında yok olmuştu. Nesiller boyunca Hayaletlerin Karanlık'la mücadele hakkında edindiği onca bilgiyle birlikte... Şimdiyse Todmorden'de Karanlık'la ilgili kitaplar içeren bir koleksiyon olduğu haberini almıştık. Dört yol ağzındaki söğüt ağaçlarının orada bulunan zili çalan gizemli bir ziyaretçi geçtiğimiz hafta bir gece bize bir not bırakmıştı. Kısa ama öz bir nottu:

Sevgili Bay Gregory,

Kütüphanenizin akıbetini üzümlere öğrendim. Lütfen üzüntülerimi kabul ediniz. Size yardımcı olabilirim, çünkü Karanlık'la ilgili geniş bir kitap koleksiyonuna sahibim. Belki bazıları işinize yarayabilir? Bu kitapları makul bir fiyata satmaya hazırım. Eğer ilgilenirseniz lütfen Todmorden'de ziyaretime geliniz. Kıvrımlı Yol'un sonundaki evde yaşıyorum.

Bayan Fresque

Ustamın orijinal kütüphanesinden geriye yalnızca tek bir kitap kalmıştı: Kendisinin yazıp resimlediği *Yaratıklar Kitabı*. Bu, ben de dahil çırakları tarafından ayrıntılı açıklamalar

eklenen yaşıyan bir belgeydi. Hayatı boyunca yaptıklarının ve başkalarının yardımıyla keşfettiklerinin bir kaydıydı. Şimdi kütüphanesini yeniden oluşturmak istiyordu. Ancak eski çıraklarından Bill Arkwright'ın Caster'ın kuzeyinde kalan su değirmenindeki küçük koleksiyonundan herhangi bir kitap almayı reddediyordu. Günün birinde o değirmenin tekrar bir Hayalet evi olacağına dair umutları vardı; bu hayali gerçekleştigi takdirde yeni gelen kişinin o kitaplara ihtiyacı olacaktı. John Gregory'ye göre, Todmorden'e yapılacak ziyaret, kütüphanesini yeniden oluşturmak için atılacak ilk adımdı.

Ustam hemen yola çıkmaya niyetlendiyse de kitap koleksiyonunu oluşturmayı çok istemesine rağmen evinin inşası daha önemliydi ve ustayla birlikte, evin planlarıyla inşaat programını gözden geçirmek için saatler harcamıştı. Bir öncelikler listesi vardı ve kitapların saklanacağı yeni bir kütüphane inşa etmek de bunlardan biriydi. Onu bu konuda ben yüreklendirmiştim, çünkü Alice'in dönebileceği umuduyla yola çıkışımızı olabildiğince ertelemek istiyordum.

“Koyacak kütüphanemiz yokken yeni kitap almanın ne anlamı var?” demiştim.

O da bana hak vermişti ve böylece biraz daha vakit kazanmışım. Fakat en sonunda Bayan Fresque ile buluşmak üzere yola çıkma vakti geldi.

Akşamüzeri, yola çıkmadan birkaç saat önce ben de bir not yazdım:

Sevgili Alice,

Neden böyle tek kelime etmeden çekip gittin? Senin için endişeleniyorum. Bu sabah ustamla birlikte bir kütüphaneye bakmak üzere Todmorden'e doğru yola çıkıyoruz. Birkaç gün içinde döneriz.

Kendine iyi bak. Seni özledim.

Tom.

Ama bu notu yeni takılan arka kapıya iliştirir iliştirmez bir serinlik hissettim. Bu, Karanlık'a ait bir varlığın habercisiydi. Sonra arkamdan birinin yaklaştığını duydum. Duvara yasladığım asamı kaptığım gibi savunma pozisyonu olarak tehlikeyle yüzleşmek üzere arkama döndüm.

Karşımda Alice'i görünce şaşakaldım. Gülümsüyordu fakat uzun bir yoldan geliyormuş gibi yorgun görünüyordu; üstü başı perişan haldeydi. Serinlik hemen geçti. O bir düşman değildi ama bu kısa uyarı bile beni endişelendirmeye yetmişti. *Acaba Karanlık'tan ne kadar etkilendi?* diye düşündüm.

"Alice! Senin için çok endişelendim. Neden böyle hiçbir şey söylemeden çekip gittin?"

Yanıt vermeden öne doğru bir adım atıp bana sarıldı. Bir süre sonra omuzlarından tutup onu kendimden uzaklaştırarak yüzüne baktım.

"Çok zor günler geçirmişe benziyorsun ama seni görmek harika!" dedim. "Saçların eski rengine dönüyor, yakında tamamen eski haline dönmüş olur."

Alice başını aşağı yukarı salladıysa da yüzündeki gülümseme silindi. Çok ciddi bir ifadeye bürünerek, “Sana anlatmam gereken çok önemli bir şey var Tom,” dedi. “Yaşlı Gregory de duysa iyi olur!”

Alice’le bir süre daha yalnız konuşmayı tercih ederdim fakat ustamı bir an önce görmek için ısrar etti. Ustamın yanına gittim ve güneşli bir akşamüzeri olduğundan bizi batı bahçesine götürdü.

Hayalet’le birlikte oturduk ama Alice ayakta kaldı. Gülmemek için kendimi zor tutuyordum; bu durum dersler sırasında ben oturmuş not alırken Hayalet’in ayakta durmasını hatırlattı. Şimdi ustamla ben iki çırak gibiydik!

Fakat Alice’in sözleri çok geçmeden yüzümdeki gülümsemenin silinmesine neden oldu.

“Grimalkin, Şeytan’ın başıyla kaçarken Malkin Kulesi’ne sığındı,” dedi. “Bu uzun bir hikâye ve eninde sonunda detayları size kendisi anlatacaktır—”

“Şeytan’ın başı hâlâ onun yanında, güvende mi?” diye araya girdi Hayalet.

“Bu çok zor oldu ama Grimalkin şimdiye dek başı korumayı başardı. Fakat işi kolaylaşmayacak. Bazı kötü haberler var. Agnes Sowerbutts Şeytan’ın destekçileri tarafından öldürüldü.”

“Zavallı Agnes!” dedim başımı üzgün bir şekilde iki yana sallayarak. “Gerçekten çok üzgünüm.” O Alice’in teyzesiydi ve geçmişte her ikimize de çok yardımı dokunmuştu.

“Lamia kız kardeşlerden biri de öldürüldü ve şimdi kuleyi yalnızca biri –Slake– savunuyor. Kule kuşatma altında ve uzun süre dayanamaz. Grimalkin’in anlattıklarına bakılırsa bir an önce oraya gitmeniz gerekiyor Tom. Lamialar annenin kitaplarını inceleyip Şeytan’ı bukağılayanın annen olduğunu öğrenmişler. Slake, bukağılama sürecini yakından inceleyerek Şeytan’ı sonsuza dek yok etmenin yöntemini bulabileceğini düşünüyor.”

Bukağı, Şeytan’ın gücünü kısıtlamıştı. Eğer beni öldürecek olursa dünyada yüz yıl hüküm sürdükten sonra Karanlık’a geri dönmek zorunda kalırdı. Elbette ki ölümsüz bir varlık için bu, çok kısa bir süreydi. Ama eğer beni çocuklarından, yani cadılardan olma kız ya da oğullarından biri öldürecek olursa Şeytan sonsuza dek hüküm sürebilecekti. Bunu başarmanın bir başka yolu da beni Karanlık’a çekebilmesiydi.

“Ben her zaman bukağıyı annemin yapabileceğini düşünmüştüm,” dedim. Ne de olsa kendisi de yedinci oğul olan babamın yedinci oğluydum. Bukağı beni endişelendiriyordu ve Şeytan’ın hangi düşmanı, onu bukağılayacak kadar güçlü olabilirdi?

Hayalet başıyla onayladı fakat durumdan pek hoşnut görünmüyordu. Büyünün her türü onu rahatsız ediyordu. Şimdiki durumda Karanlık’la bir ittifak söz konusuydu ve bundan kesinlikle hoşlanmıyordu.

“Ben de aynısını düşünmüştüm,” dedi Alice. “Fakat bir şey daha var Tom. Her ne gerekiyorsa Cadılar Bayramı’ndan

önce yapman gerek. On yedi yıllık bir döngü var ve bu süre önümüzdeki Cadılar Bayramı'nda tamamlanıyor; annenin yaptığı bukağının otuz dördüncü yıl dönümü. Bu da beş ay gibi bir süre demek...”

“Pekâlâ evlat,” dedi Hayalet, “olabildiğince hızlı bir şekilde Malkin Kulesi'ne gitsen iyi olacak. Bu durum kütüphaneme alınacak yeni kitaplardan daha önemli. Todmorden ziyaretimiz sen geri dönünceye dek bekleyebilir.”

“Siz gelmiyor musunuz?” diye sordum.

Ustam başını iki yana salladı. “Hayır evlat, bu kez değil. Benim yaşıma geldiğinde Eyalet'in neminden eklemlerin kireçlenmeye başlıyor ve yaşlı dizlerim şimdiye kadar hiç olmadığı kadar ağrıyor. Ben seni yavaşlatmaktan başka işe yaramam. Kız sana kılavuzluk ederse kimseye görünmeden kuleye ulaşabilirsin. Üstelik yıllardır eğitim alıyorsun; çok yakında bir hayalet olacaksın ve şimdiden bir hayalet gibi düşünüp davranmanın vakti geldi artık. Sana güvenim tam evlat. Başının çaresine bakabileceğini düşünmesem böyle yalnız gitmene izin vermezdim.”